

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U OSIJEKU

23-02-1996

K-123/95

K-11/96-64.

Stjepan Blaznjak

406-56

[Signature]

[Signature]

Vida

tužilaštvo

[Signature]

P R E S U D A

U IME REPUBLIKE HRVATSKE !

Županijski sud u Osijeku, u vijeću sastavljenom od sudaca tog suda i to Bogdana Penjić, kao predsjednika vijeća, i Danijela Zubovića, te sudaca porotnika Slavka Polinkaš, Franje Šait i Mirka Santoši, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničare Mirjane Divić, u krivičnom predmetu protiv opt. Josipa Budinčić i dr., zbog krivičnog djela iz čl. 122. OZK RH, poveanom optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku, br. KT-188/95 od 10. prosinca 1995. godine, nakon održane i zaključene glavne, javne rasprave, u prisutnosti zamjenika državnog odvjetnika Zvonka Kuherić, optuženikovih branitelja Josipa Firi, Darka Pingler i Borisa Kunčec, svi iz Osijeka, a u odsutnosti opt. Josipa Budinčić, Branka Stoisaavljević i Stevo Stoisaavljević, dana 20. veljače 1996. godine.

p r e s u d i o j e

OPTUŽENI: JOSIP BUDINCIC, sin Marka i Janje rođene Kolaric, rođen 29. ožujka 1965. godine u Bizovcu, Općina Valpovo, stanuje u Bizovcu, M. Tita br. 41, Hrvat, državljanin RH, bivši policajac, oženjen, otac dvoje djece, nalazi se u bijegu.

OPTUŽENI: BRANKO STOISAVLJEVIC, sin Ilije i Desanke rođene Pavlovic, rođen 27. travnja 1956. godine u Antunovcu, Općina Osijek, konobar, Srbin, državljanin RH, a prebivalištem u Osijeku, Crkvena br. 22, nalazi se u bijegu.

OPTUŽENI: STEVO STOISAVLJEVIC, sin Milanka i Dučanke rođene Lovric, rođen 19. prosinca 1960. godine u Dobroci Selu, Općina Ponanaka Krupa, Srbin, državljanin RH, a prebivalištem u Vučkovicu, Školska br. 7, nalazi se u bijegu.

k r i v i s u

Po čl. 90. st. 4. ZKP-a optuženici se oslobodjaju obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka.

Po čl. 100. st. 2. ZKP-a oštećenici se sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju u parnicu.

Obrazloženje

Okružni odnosno Županijski državni odvjetnik u Osijeku optužio je Josipa Budinčić, Branka Stoisavljević i Stevu Stoisavljević zbog krivičnog djela opisanog u izreci.

Optuženicima je sudjeno u odsutnosti (čl. 290. st. 3. ZKP-a).

U dokaznom postupku na glavnoj raspravi sud je uz suglasnost stranaka pročitao iskaze svjedoka - oštećenika Stjepana Čenan, Ivana Radić, Miroslava Hegel i Ivica Dinjar i izvršio uvid u dokumentaciju u spisu.

Iz iskaza svjedoka Stjepana Čenan proizilazi da je prije domovinskog rata radio u Osijeku kao ugostiteljski radnik, a na samom početku rata da je kao dragovoljac stupio u Hrvatsku vojsku. Od ranije dobre poznaje Josipa Budinčić, koji je kao gost dolazio u gostionicu u kojoj je ovaj radio. Sjeća se da je ovaj bio pripadnik bivšeg SUP-a, da je vozio policijski motokotač, da je nosio oružje i kada nije bio u službi da se ponašao kao "šerif". Poznaje i Branka Stoisavljević, koji je prije rata kao komebar radio u Osijeku u "Pivnici" koja se nalazila u podhodniku. Stevu Stoisavljević ne poznaje. Bio je na raznim bojištima u istočnoj Slavoniji, a dana 10. X 1991. godine zatekao se na terenu kod Klise u blizini Osijeka. U njegovoj jedinici osim njega bili su zapovjednik Vjekoslav Šetka, te vojnici Miroslav Hegel, Ivica Dinjar, Ivan Radić, Stjepan Jenušić, Marijan Ded, Frano Čelušić, Zdenko Rešurić, Zeljko Hertarić, Darko Popić i Zdenko Štepić. Nalazili su se na punktu br. 93 kod voćnjaka u blizini Klise. Tamo su bili dva dana i dvije noći da bi dana 12. X 1991. godine oko 11.00 sati njegova jedinica bila zarobljena od brojnijeg neprijatelja. Odložili su oružje pa su ih 20-ak neprijatelja postavili uz jedan stup, ruke su morali držati na zatičku i dok su tako stajali zapovjednik Vjekoslav Šetka ležao je u blizini iza njih na zemlji jer je bio ranjen. Jedan oficir JNA naredio je jednom svom vojniku da Šetku "dokrajči", pa je ovaj jednim hicem iz poluautomatske puške pogodio Šetku u čelo iz neposredne blizine. Šetka se stressao i prestao micati. To je promatrao sa oko 2 metra od zida gdje se nalazio. Ovdje su se zadržali oko sat vremena, a zatim su svi zajedno pješice morali otići do neprijateljskog punkta udalje-

Na raspravi od 11. siječnja 1995. godine izjavio je da je kada se nalazio u Bogojevu na Kudeljari Branko Stoisa-
vić još govorio da će svi proći kao Čalušić, da je tada
rekao da je Čalušić dao n ajprije nekim ženama da ga masa-
kiraju, a zatim da je Čalušić on ili netko drugi po n je-
govom naredjenju ubio.

Potpuno identične iskazali su i svjedoci Ivan Radić,
Miroslav Hegol i Ivica Dinjar, posebno na okolnost ubojstva
Stjepana Janušić prilikom prijevoza od Bijelog Brda do Bogo-
jeva, razdvajanja na dvije grupe na neprijateljskom punktu,
gdje su svi dovedeni nakon zarobljavanja na položaju, raznog
maltretiranja na neprijateljskom punktu, ispitivanje uz tor-
ture u Bijelom Brdu, te da su Miroslav Hegol i Ivica Dinjar
prepoznali na punktu i Stevu Stoisa-
vić. Hegol ovoga po-
znaje od ranije i za da je ovaj iz Vučkova. Ranije su se pri-
susretima pozdravljali, a i Dinjar Stevu Stoisa-
vić tako-
djer zna iz vidjenja. Stevo Stoisa-
vić prema iskazu ovog
svjedoka tukao ih je sve zajedno a ostalim neprijateljskim
vojnima i te rukama, nogama, palicom i drugim predmetima.

Ocjenjujući iskaze preslušanih svjedoka sud nalazi
da su optuženici postupili u ovomu na način opisan u izreci.
Iskazi svjedoka su uvjerljivi i okolnosni, dopunjuju se sa-
mo u ogledu pojedinih detalja, tako da im sud u potpunosti
poklanja vjeru.

Na temelju ovako provedenih dokaza i ocjena istih
sud nalazi da se u radnjama optuženika stiču obilježja iz
čl. 122. OKZ RH.

Za postojanje krivičnog djela ratnog zločina protiv
ratnih zarobljenika potrebno je da učinilac kršedi pravila
međunarodnog prava naredi ili učini da se ratni zaroblje-
nici ubijaju, muče ili da se prema njima nečovječno postupa,
te da im se nanose velike patnje i ozljede tjelesnog integri-
teta.

Kako se u konkretnom slučaju radi nesumnjivo o rat-
nim zarobljenicima, te o radnjama optuženika podvedenim u
odredbi čl. 122. OKZ RH, te je sud trojicu optuženika oglasio
krivim za to djelo i osudio ih po zakonu.

Prilikom izricanja krivičnopravne sankcije sud je kod
optuženika kao olakšavajuće uzeo u obzir da do sada nisu bili
osudjivani, dok od optuženika nije našao ništa, pa im je iz-
rekao svakom kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina
smatrajući da ista odgovara težini učinjenog djela i stupnju
društvene opasnosti.